

YAVUZ HIRSIZIN YAFTASI-2

Nureddin YILDIZ hoca efendinin "Dünya Nasıl Dönüyor?" (41.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Güzel kardeşlerim,

İbrahim suresinin üçüncü ayetinde yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya ayetin verdiği mesajı anlamaya çalışarak büyük bir sapıklık ve dalalet içerisinde bulunanların, وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا “sorunlu Müslüman toplum” projeleri olduğunu Allah’tan öğrendik.

Şimdi bir şey daha yapmamız lazım. Allah din gönderiyor, peygamber gönderiyor, cennet vaat ediyor. Allah bu kadar işten sonra yani peygamber, din gönderip cennet vaat edip cehennemle tehdit ettikten sonra onun mülkünde birileri çıkıp Allah’ın gönderdiğini eğmeye, bükmeye çalışıyorlar. Bunu Allah Teâlâ görüyor. Bu bir gün değil, beş gün değil, bir sene değil, on sene değil, bir asır değil, iki asır değil. Bu Âdem aleyhisselamdan beri böyle. Peki, nerde bunun sırrı?

أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ “Onlar büyük bir sapıklık içerisindedirler.” Onlar uzun bir proje olan sapıklıktadır. Peki, niye Allah Teâlâ böyle sanki bunlara müsamaha ediyormuş gibidir? O zaman İbrahim suresinin birinci, ikinci ayetini de okuyup üçüncü ayeti bir daha okuyalım.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَرِيبِ الْحَمِيدِ اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ

İbrahim suresinin birinci, ikinci ve üçüncü ayeti: كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ “Kitap” Kur’an. “Onu biz indirdik sana.” Tam devrik olarak, cümle böyle anlaşılıyor. Onu biz indirdik sana. Niçin? لِتُخْرِجَ النَّاسَ إِلَى “Elbette Allah’ın izniyle.” بِإِذْنِ رَبِّهِمْ “İnsanların karanlıklardan nura çıkarman için.” مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ “Azîz ve Hamîd olan Allah’ın yoluna.” سِرَاطٍ الْعَرِيبِ الْحَمِيدِ “Senin insanları karanlıklardan nura çıkarman için sana bu kitabı indirdik.”

Devam ediyoruz, ikinci ayet: اللَّهُ “O Allah” الَّذِي “öyle bir Allah’tır ki” لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ “göklerde ve yerde her şey onundur.” وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ “Vay kâfirlere, o şedit azabı göreceklere zaman!”

Şimdi üçüncü ayete geliyoruz: “Şu, ahireti bırakıp dünyayı tercih edenler” الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ “ve Allah’ın yolundan alıkoyanlar” وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا “Allah’ın dinini sorunlu hâle getirmek isteyenler” أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ “onlar büyük bir sapıklık içerisindedirler.” Çok yorucu değil arkadaşlar. Bunları da yukarıdan aşağıya okuyalım, mantıklarını konuşalım.

Bir: Allah kitap gönderiyor. Kitabın sahibi Allah.

İki: Ana maksat; insanlar karanlıktadırlar, bu karanlıktan peygamber aydınlığa çıkarsın diye. Mantık buymuş.

Üç: Bu ancak Allah'ın izin verdiği kadarıyla olur. Allah izin vermedikçe Peygamber ve Kur'an, insanları hidayete erdirmez. بِإِذْنِ رَبِّهِمْ "Ancak Allah'ın izniyle olur bu." Kaç etti? Üç.

Dört: Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Yerde şeytan var, İngiltere var, Fransa var, küfür var, batıl var, şirk var; her şey var. Türkiye de var, Mekke de var, Arabistan da var. Her şey yeryüzünde; iyi ve kötü her şey yeryüzünde.

Beş: Her şeye rağmen kâfirler şiddetli bir azaba doğru koşuyorlar. Kur'an inmiş, insanların sapıklıklardan, karanlıklardan nura gelmesi için mücadele yapılıyor. Rabbin izin verdikleri kurtulacak. Göklerde ve yerde her şey Allah'ın ama sonuç; kâfirler şiddetli bir azaba doğru koşuyorlar. O şiddetli azaba koşanlar, ahireti bırakıp dünyayı sevmiş tiplerdir. Onların mantalitesi; Allah'ın yolundan alıkoymaktır. Sadece kendileri gitti, yetmez; başkaları da Allah'ı terk etsin, şeriatı, İslam'ı terk etsin diye mücadele ederler. Ve "biz gittik, bize ne, İslam kendi başına kalsın" diyemezler. "Madem bizim dinimiz değil İslam, İslam'ın da sorunu bitmesin" diye düşünürler. Bunların özü sapıklıktır zaten.

Müslüman ve Terör Bir Araya Gelemez

Şimdi kardeşlerim, bu üç ayet-i kerimeyi tefekkür ettiğimizde terörün kaynağını buluruz. Terörün kaynağında "hangi örgüt" değil "kâfirlerin hangisi" diye araştırmamız gerekiyor. "Hangi kâfir terör yapar?" Mümin terör yapamaz. Müslüman ve terörizm bir araya gelemez. Bu çok açık ve alenîdir. Bu mübarek üç ayeti kardeşlerim, üç noktada düşünmek zorundayız:

Birincisi; bakıyoruz ki Allah celle celaluhu, -İbrahim suresinin bir, iki ve üçüncü ayetlerini düşünüyoruz- "Kitap indi, peygamberiniz de var. Karanlıktan kurtuldunuz; nur geldi. Haydi, şimdi hepimiz cennete gelin!" demiyor. Ne buyuruyor peki: "Evet, size Kur'an geldi, peygamberiniz var. Mülk de benimdir." Göklerde ve yerde Allah'ın iradesi dışında bir şey olur mu? Şeytan da Allah'ın mahlûku, kâfir de. Bunların İslam'ı sorunlu, Müslüman'ı dert bir tip olarak sonuçlandıracak bir projenin içinde olduklarını Kur'an indiği gün bütün Müslümanlar öğrendiler. Ama Allah, Kur'an'ın levh-i mahfuza yazıldığı milyonlarca seneden beri biliyordu zaten. Dolayısıyla Müslümanlar sadece Kudüs'ü kurtarma, Kudüs'te namaz kılma sevdasıyla mücahit olamazlar. Yeryüzünde bu mantıklı kitlelerin içinden, kâfirlerin içinden sıyrılıp İslam'ı kurtaracaklar, kendileri de iyi bir Müslüman olarak Rablerine kavuşacaklar; İslam projesi budur.

Dolayısıyla Orta Doğu'da veya Uzak Doğu'da veya Avrupa'da veya İstanbul'da veya İskenderun'da veya Mekke'de veya Riyad'da, Kahire'de özü terör olan bir olayla karşılaştığımızda "bu nerden çıktı?" dememize gerek yoktur. Evvela "bu terör gevşekliği Müslümanlar'ın hayatı gevşek algılamalarından mı kaynaklandı?" diye soruşturma yaparız. "Teröre kurban edilecek akli kıtları niye zapt edemedik?" diye muhasebe yaparız. Sonra da bunun asıl aktörlerine ve organizatörlerine karşı müminler olarak neler yapmamız gerektiğine dair oturup istişareler yaparız.

Terör dâhil ümmet-i Muhammed'i ve müminleri bunaltan hiçbir şey Allah'ın iradesi dışında değildir. Gökler ve yer Allah'ın mülkü olduğu hâlde, مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ "gökte ve yerdeki her şey Allah'ın" olduğu hâlde Mekke'de niye terör olsun, Mina'da niye katliam olsun? Müslümanlar'ın cuma namazını kıldığı bir yerde güya Müslüman olduğu söylenen birileri tarafından niye insanlar namaz kılarken öldürülsün? Meseleyi sadece akli kit üç haşhaşinin projesi olarak değerlendirerek tarihin defterini kapatamayız. Mümin; elinde kitap olan, Kur'an olan insandır. Olmadan önce terörü bilmek

zorundadır. Terör ihtimallerini tıkmak zorundadır. Mümin sadece lanet ederek değil oluşacağı mikrop yuvalarını kurutarak terörü önlemek zorundadır. İbrahim suresinin bu üç ayetinden çıkardığımız sonuçların birincisi bu.

İkincisi arkadaşlar; Rabbimiz, çok açık bir şekilde Allah'ın muradı nedir bunu açıklıyor, Allah'ın kudretini açıklıyor, neticeyi açıklıyor. Allah'ın muradı; لِيُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ "İnsanları karanlıklardan nura çıkarmak." Allah'ın muradı budur. Allah böyle şeyi murat ederken -hâşâ- hayal etmemiştir. "Keşke böyle bir şey yapabilsen" diye düşünmemiştir. Bunu yapmayı murat ettiyse Allah, o olur zaten. İkinci noktamız; bu işi yapmaya kudreti olan bir Allah'tır o Allah. Çünkü مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ "Göklerde ve yerde ne varsa onun." Şeytan da onun, iblis de onun; her şey onun. Yani Allah'ın muradı لِيُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ'tir, kudreti de مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ'dir. Netice nedir? وَيَوْمَئِذٍ عَذَابٌ شَدِيدٌ'tir. Sonunda kâfirler şiddetli bir azaba uğrayacaklar.

Dolayısıyla bugün şeytanın şehvet kışkırtması yapıp insanların iffeti ve benzeri manevî varlıklarını tahrip edecek çalışmalar yaptığı gibi insanları birbirlerine öldürtme projesi de devam ediyordur. Çünkü "Kur'an gönderdim, yerlerin göklerin sahibiyim. Neticede kâfirler azaba müstahak olacaklar." Allah bunların iman etmeyeceğini biliyor. Ama ölen, projede şahitleri belli suçuyla ölsün, yaşayan da şahitlerin huzurunda yaşasın diye bu işleri yapıyor Allah demek ki.

Üçüncü tespitimiz; demek ki kâfirlere, bu terörizmin de aslını besleyen kâfirlere Allah üç gömlek biçmiştir. Birincisi; dünyayı severler, ahireti sevmezler. İkincisi; Allah'ın yoluna barikat kurarlar. Üçüncüsü; sorunlu İslam derdindedir onlar. Sorunları olsun, Müslümanlar dertli olsun. Eğer Allah kâfirleri bu İbrahim suresinin üçüncü ayetinde bu şekilde tarif ediyorsa kâfirleri; ahiretleri yok, İslam'ın yolunu tıkıyorlar ve sorunlu İslam istiyorlar şeklinde ise kâfirler, bu ayeti bir kere daha tersten okuyalım: كَافِرِينَ ضَلَّالٍ بَعِيدٍ "büyük bir sapıklık içerisinde." dediği ayetten "müminler kimdir?" sorusu da çıkıyor. Mümin, ahirete iman eden insandır; önceliği ahirettir. Mümin, Allah'ın dinine davet eden insandır.

Üç; mümin elinden geldiği kadar sorunsuz bir İslam toplumu için mücadele eder. İslam ve terörizmin birleşmeyeceğini, bunu birleştirmenin ancak bir şeytan mantığıyla mümkün olduğunu, Kâbe'yi tavaf eden insanın, insan ayağına değil karınca ayağına bile basamayacağını söylüyoruz. Bunu bir mantık üzerine oturttuk. Dedik ki İbrahim suresi plan çiziyor. Hiç âlim olmak gerekmez, şeriatçı olmak gerekmez. Bir düşün, kâfir böyle ise mümin nasıldır peki? Çok basit. Ters taraftan baktın mı mümin görülür. Ahiret derdi var, dünyayla bir bağı yok; bir. İki; Allah'a davet eder. Çünkü kâfir, Allah'a giden yolu tıkıyor. Müminsen Allah'a davet edeceksin, cennete adam toplayacaksın. Müminsen, İslam toplumun var olsa bile sorunlarının olmadığını düşüneceksin. Çünkü sen İslam toplumunun çocuğusun. İslam toplumu senin ailen, ev ocağın.

Mümin, Kâfiri Tanıyandır

Mümin evdeki mahrem konuları medyatik hâle getirmediği gibi, kamuya mal etmediği gibi, öz bir aile gibi intisap ettiği İslam toplumuna dair eğri büğrülükleri, sorunları da konuşmaz. Peki, mümin cami bombalar mı? Mümin, mümin kardeşini öldürür mü? Mümin mümine zulmeder mi? Bu mümin, kâfirin mantığından olursa olur. Kâfir kimdir? Ahireti yok, İslam'ın önünde barikat olmak ve Müslüman toplumu sorunlu toplum, birbirini yiyen toplum olarak lanse etmek isteyendir. Mümin kim

peki? Ahireti var, dünyası yok adeta. Allah'a davetçidir ve İslam'ı elinden geldiği kadar, İslam toplumunu becerebildiği kadar sorunsuz kabul eder, sorunları bile zevke dönüştürür, lezzete dönüştürür. İbrahim suresinin üç ayetini kardeşler, bugün imanın şartlarını öğretiyoruz ya çocuklarımıza; bir; Allah'a iman, iki; meleklerine iman, diye. Aynı şekilde Rabbimizin bizim için uygun gördüğü toplumda yaşayan mümin karakter özellikleri diye de bu surenin bu üç ayetinin öğretilmesi lazım. "Burada müminlere ait bir şey yok!" diyen Kur'an'ı tanımıyor demektir. Niye Kur'an kâfirleri bu kadar alenî şekilde bayraklaştırıyor? Çünkü kâfiri tanıyan mümin olur.

Bir soru ortaya çıkıyor: Konuşmasıyla, eylemleriyle, tavırlarıyla insanların Allah'tan ve cennetten uzaklaşmalarına sebep olan, İslam'ı kötü, berbat, Afrika'da ancak dağlarda yahut ovalarda, Amazon ormanlarında yaşanabilir bir din olarak lanseye sebep olan, milyonda bir bile olsa böyle bir hata yapan ve eliyle, diliyle, kalemiyle, parasıyla, tavırlarıyla, kaş hareketleriyle, dudak hareketleriyle Rabbimin ibadetini bir kişi daha yapsın, bir kişi daha secde etsin diye Allah'a davet eden aynı mıdır? Eğer mümin böyledir, kâfir böyledir diyorsak nesiller boyu sürecek bir hatayı, tarihe İslam adına zulüm yapılarak kaydettirilecek bir hatayı, bir cinayeti, bir olayı, bir terörü Müslüman bu tabloda yapabilir mi?

"Tartışırken bile en tatlı dille tartışın" diyen Kur'an'a iman edenlerin üslubuyla boğuşmaktan başka bir şey anlamayan cahiliye kafasının üslubu bir olabilir mi? Tekrar vurguluyorum; şüphesiz ümmet-i Muhammed olarak biz insan toplumuyuz. İçimizde hastalar olabilir, akıl nimetinden mahrumlar olabilir. Aynı şekilde herhangi bir ahlakî kabiliyeti olmayan üç-beş insan olabilir. Ama herhangi bir mümin hata etti diye "bütün İslam böyledir" denemez ki. İslam ne zaman bunun faturasını ödemek zorunda olur: Kur'an'ı bunu emrediyorsa. Fransız İhtilali'nden önce terörizm diye bir şey olsaydı "İslam bunun faturasını öderdi" derdik. Terör; yani insanları korkutup devleti ele geçirmek mantığı, Avrupa mantığıdır. Avrupa'nın hâlâ uyguladığı mantıktır. Beslediği, salmak için kullandığı köpeğidir.

Terör, Avrupa'nın beslediği köpektir. İsteddiği yere istediği zaman salıyor. Bu sebeple biz, asıl terörizm besleyicisi olan Endülüs'te insan katliamı yapanlar, Fransız İhtilali'nde katliam yapanlar, Hitler, Kızılderililer'e karşı altmış iki defa ardı ardına katliam yapan Amerika ve dünyanın her yerinde derin istihbarat örgütleriyle bu zulmü işleyenler ve bunların babası olan Siyonistler, Filistin'de yaptıkları altmış yıllık, yetmiş yıla varan zulme rağmen nasıl kalkıp da İslam'ı ve Müslüman'ı terörizmle buluşturabilirler? Hadi buna bir anlam verdik, diyelim. Buna bir anlam veriyorum. Bunu Müslümanlar'ın ekmeğini yiyenler, Müslümanlar'la beraber sofraya oturanlar nasıl kabul edebilirler? Onlar hırsız; ama yavuz hırsız bunlar! Ev sahibini bastırıyorlar. Hem hırsız hem ev sahibini bastırıyorlar. Müminler, bu şuursuzluk karşısında Allah'ın dinini yeniden olduğu gibi yaşayarak biiznillah bu zorluklardan kurtulacaklardır.

Kusurlu Olanın Faturası Kusursuza Kesilemez

Burada ince bir çizgi üzerinden bir çözüm de yapabiliriz kardeşler; diyoruz ki İslam, insan toplumdur. İçinde zihinsel özürlü de bulunur, görme özürlü de bulunur, basiretsiz de bulunur, iyisi de bulunur; insan toplumu. Ama İslam özürsüzdür, Kur'an özürsüzdür, şeriatımız hatasızdır. Fıkımız insanîdir, imanîdir. Maliyeti kim hata işlediyse onun adına kesmek gerekir. Bunu Peygamber'imiz aleyisselama mal etmek, ashab-ı kiramın üzerinden faturalandırmak, Hanefî mezhebinin imamıdır diye Ebu Hanife'ye mal etmek cinayettir. Bunu kâfir yapıyor olabilir, mümin niye kabul etsin? Mümin bu kadar sefih bir düşünceyi hiçbir zaman dinine mal ettirmez, ettirmemelidir.

Burada hepimizin oturup tefekkür etmesi gereken bir nokta var. Dinimiz aşırılıklara izin veriyor mu? Çünkü terörü temiz duygularla yaptığını zannedenler aşırılık içerisinde. Bu aşırılığa dinimiz izin veriyor mu vermiyor mu? Bunu da Hud suresinin 112. ayetini ele alarak görelim. Ashab-ı kiramın yaşadığı toplumda da aşırı gidenler olabilir, oldu nitekim. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hemen onları düzeltti: “Bu yaptığınız yanlıştır” buyurdu. Kur’an-ı Kerim’in Hud suresinin 112. ayeti kıyamete kadar bütün müminler için denge emri veriyor. Meşhur, bildiğimiz ayettir bu.

“Ve seninle beraber Rablerine dönenler de -yani müminler de- istikamet üzere olsunlar.” Burada henüz mesaj gelmedi. Ayet bitmedi çünkü. Peygamber aleyhisselama ve onunla beraber bulunan müminlere -kıyamete kadar kim bulunuyorsa onunla beraber- “istikamet üzere olun” diye emir verince وَلَا تَطْغَوْا diye de talimat veriliyor: “Aşırı gitmeyin.”

Aşırı gitmemek, eksi anlamda ve artı anlamda aşırı gitmemektir. Yani dört rekât namazı üçe düşürmeyin, eksi anlamda aşırı gitmiş olursunuz. Beşe çıkarmayın, artı anlamda aşırı gitmiş olursunuz. Bilin ki Allah, yaptığınız her şeyi görüyor. İstikamet üzere olup olmadığınızı da görüyor. Aşırı gidip gitmediğinizi de görüyor.

Kardeşlerim,

Burada çok hassas bir nokta var. Bu hassas nokta ‘aşırı gitmek’ şeklinde telaffuz edildi. Şimdi birkaç hadis-i şeriften bu aşırılığın şeklini tarif edeceğiz. Hâlâ terörü konuşmuyorum ve konuşmayacağım. “Müslüman, adam öldürür mü öldürmez mi? Camide namaz kılanları bombalar mı bombalamaz mı? Katliam yapar mı yapmaz mı?” Bunu niye konuşayım ki? Dinimle ilgili bir şey değil. Niye ben buna bir bölüm açayım? Peygamber’imin hayatından örnekler benim için yeterlidir. Bir kere dedim ki insan toplumuyuz biz. İçimizden her türlü çıkabilir. Ama bunu genelleştirmeyiz, İslam’a mal etmeyiz. İslam zaten bugün Avrupa’nın ‘medenî’ bulmadığı cezalar getirerek terörün kökünü kazımıştır.

Allah Teâlâ yol kesen, insanların yol emniyetini sarsan, yol güvenliğini sarsanların çapraz el ve ayaklarının kesilmesini emrediyor. Avrupa’ya göre bu bir suç. Ama kendisi iki tane camı kırılınca sabaha kadar uçakla şehirleri bombalıyor. Binlerce çocuğu kolsuz ve ayaksız bırakıyor. Misket bombası atıyor, elli sene geçmeyecek hastalıklar çocukların üzerinde kalıyor. Allah, “Kesin kolunu yol kesenlerin!” dediği zaman: “Vay bu kabalık bu asırda!” Paris’te iki tane cam kırılınca, Londra’da dört tane arabanın lastiği patlayınca bombala, ilk hedefte ne var o gün: Libya. Bombala Libya’yı. Oradaki mi yaptı bunu? Olsun, sen oradan beş yüz kişiyi öldürürsen rahat edersin. Bu onların kafası ama benim Peygamber’im aleyhisselatu vesselam böyle görmedi.

Kâfirlerin Boynumuza Taktıkları Yafta

İmam Müslim’in Sahih’inde rivayet ettiği bir hadis-i şerifi beraber değerlendirelim şimdi. Çok iyi takip edin, terörün kökünü karıştırıyoruz. Terörle ilgilenmiyoruz ama. Bizim çözebileceğimiz boyutta değil bu çünkü. Biz mümin olarak vicdanlarımızı rahatlatıp huzur içinde uyumak istiyoruz. Bizim derdimiz kâfirlerin kendilerine ait bir yaftayı getirip bizim boynumuza takmalarıdır, bizim buna karşı tepkimiz var. Yavuz hırsızın yaftası bu. Bizim yaftamız değildir. Onlara ait bir etiketi sahtece bizim üzerimize yapıştırıyorlar.

Ebu Said el-Hudrî radiyallahu anh diyor ki: “Ali radiyallahu anhi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Yemen’e göndermişti. Ali de Yemen’den bir sebeple elde edilmiş bir altın madenini Efendimiz’e göndermiş. Bu altın madeni o kadar ki daha henüz işlenmemiş, toprağı da üstündeymiş. Hiç dokunmadan torbaya koymuşlar, üstünde toprak tozlarıyla beraber Medine’ye getirmişler. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de bu gelen altını, devletin hazinesi koymayıp oradaki dört-beş kişiye dağıtmış.

Burada çok enteresan bir olay olmuş. Şimdi yüz kişinin olduğu bir yer düşünün. Beş kişiye “alın bunu bölüşün” demiş. Başka bir Kureyşli çıkmış, “Ya bu Muhammed ne yapıyor böyle?” demiş. O da Müslüman güya ama. Kur’an okuyan bir adam. Şimdi Peygamber Efendimiz’in lisanından göreceğiz. “Burada biz yılların Müslüman’ıyız. Bunu dün Müslüman olmuş adamlara veriyor. Ne oluyor, bu Necidli ağalara verdi bunu hep” demişler. Bu esnada karışıklık olmuş.

Sahneyi tekrar düşünelim. Müslümanlar’ın önüne henüz altın işlemesi bile yapılmamış, tozu toprağı üstünde bir altın madeni gelmiş. Efendimiz de onu dört-beş kişiye vermiş. Bunu tartışma konusu yapmışlar. Sonra diyor ki Ebu Said el Hudrî: Gür sakallı, alını yukarı doğru, uzun boylu, gözleri batık ve saçları tıraş olmuş, yanakları da şişmiş birisi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in önüne gelmiş -itiraz edenlerden. Demiş ki: “Ya Resûlallah! Allah’tan kork!” Belki de o böyle de dememiştir, “Muhammed, Allah’tan kork!” diye bağırıştır. Kime “Allah’tan kork!” diyor? Peygamber aleyhisselama. Efendimiz de buyurmuş ki: “Yahu ben korkmuyorsam kim Allah’tan korkar?” “Niye o zaman bu adamlara verdin, bize vermedin?” demiş. Buyurmuş ki Efendimiz aleyhisselam: “O adamlar dediğin, İslam’a yeni ısınıyorlar. Bu ısınan görüntülerini teşvik etmek için bahşiş gibi verdim.”

Sonra Halid bin Velid radiyallahu anh, elini kılıcının kabzasına götürmüş. Yani “bu terbiyesiz herifin cezasını vereyim” diye düşünmüş. Efendimiz de “Bırak! Belki namaz kılıyordur” demiş. “Dokunmayın buna!” buyurmuş. Sonra o adamı göstererek bakın ne buyuruyor: “Bu adamın kabilesinden, soyundan insanlar gelecek. Kur’an okuyacaklar ama Kur’an boğazlarından aşağı geçmeyecek –yani kalplerine inmeyecek. Kur’an okuyacaklar ama ümmetim için katliam yapacakları için okun yaydan çıkıp fırladığı gibi İslam’dan çıkıp gitmiş olacaklar. Ben onları zamanında görsem Ad Kavmi’ne inen azabın benzerini onların kafasına indirirdim.” –Yani kökten helak ederdim onları.

Arkadaşlar,

Bu sahih bir hadis-i şerif. Çok net bir şekilde bu kaba tavırlar, vurup kırmalı, adaletsizlikle, zulümle itham etmeli sözler bizzat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in huzurunda söylenmiş. Halid bin Velid, Ömer bin Hattab da oradalar. Neden Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem seçilmiş meleklerin peygamberi değildi, insanların peygamberiydi? İslam da belli başlı sorunlar yaşayabilir. Müslümanlar’ın toplumunda istikamet üzere olanlar da vardır. İbadetinde, kulluğunda yetersiz olanlar da vardır. Aşırı gidenler de vardır. Ama İslam, Allah’tan geldiği gibi tertemiz yaşanan bir dindir ve istikameti, dengeyi emretmiştir.

Bir hadis-i şerifi Ahmed bin Hanbel’den nakletmek istiyorum. İbni Abbas’ın bir hatırası. Terörizmle ilgilenmiyorum. İslam’ın görmek istediği Müslüman tipiyle kâfirlerin gösterdiği Müslüman tipinin farkını konuşuyorum. İbni Abbas radiyallahu anh diyor ki: “Efendimiz aleyhisselamla hac yaptık.” Hacda biliyorsunuz, şeytan taşlaması diye bir şey vardır. Arafat’tan dönünce hacılar Müzdelife denen yerde yani Arafat’la Mina’nın arasında bir yer bu, orada gece konaklarlar ve taş toplarlar. Birinci gün atılır. İkinci gün farklı şekilde atılır. Yani birinci gün yedi tane atarlar. İkinci gün

yedi, yedi, yedi; yirmi bir diyelim. Fazla izah ederek zihin karışıklığı yapmayayım. Sanki zor bir şeymiş gibi anlaşılıyor. O atılan taşların ölçüsü de şudur; mercimekten küçük, nohuttan büyük olmayacak. Hacıların attığı terlikler başka bir şey tabii. Ben Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemden örnek veriyorum. Ve bu taşlar Müzdelife’de toplanır. Rabbimiz böyle bir şeriat buyurmuş. Bu bir nefis terbiyesidir. Bu şeytanı protestodur. Bu bir ibadettir. Ne olduğu bizi ilgilendirmiyor. Sabit bir sünnettir bu. Yani sünnettir, Peygamber aleyhisselam uygulamasıdır.

Şeytanı Taşlarken Bile Dengeli Olmak

İbni Abbas diyor ki: “Mina’ya geçeceğimiz zaman –genç bir delikanlı o zaman ibni Abbas. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bana buyurdu ki: هَلُمَّ الْوَيْتَ لِي “İbni Abbas, gel benim taşlarımı sen topla.” Çünkü oradan taş topluyorsun, o taşları kesene mi bir yere koyuyorsun, getirip Mina’da bir-iki kilometre daha yürüyeceksin ama daha Mina’ya var. O taşlar heybende bekleyecek.

Peygamber’imizi tanıyoruz. Bize bıraktığı Müslüman profilini konuşuyoruz. Bir de kâfirlerin lanse etmeye çalıştığı, ressamlarına çizdirttikleri veya tasvir etmeye çalıştıkları, Resûlullah’a bağlı olmayan Müslümanlar’ı görüyoruz zaten. İbni Abbas diyor ki: “Gittim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için taşlar topladım. Yanına gittim, avuçlarını açtı. Topladığım taşları avuçlarına koydum.” Ne yapacak Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onları? Şeytana atacak. Taşları elinde görmüş Efendimiz: “Heh şöyle yahu, çok güzel topladın” buyurmuş. Konumuzla ne ilgisi var şimdi bunun? İlgisi şurada var:

İbni Abbas toplamış, Efendimiz aleyhisselamın avucuna dökmüş. “Aferin güzel topladın. Heh böyle olsun, böyle olsun” buyurmuş sallallahu aleyhi ve sellem. Sonra ilave etmiş. Tabii orada ashab-ı kiram da dinliyor: “Sakın ha dinde aşırı gitmeyin. Sizden öncekiler dinde aşırı gittikleri için helak oldular.” Âlim olmaya gerek yok. İbni Abbas radiyallahu anhumanın taş toplamasıyla Efendimiz’in avucuna koyup “heh böyle istiyordum” buyurmasından sonra bu sözün yeri ne arkadaşlar? Ne demek “Heh, bu taşlar güzel, eski ümmetler aşırı gittiği için helak oldu. Sakın aşırı gitmeyin?” Nereden bağlantı kuruluyor? Orada şeytana, boşluğa atılıyor bu taşlar. Demek ki onu bile kabaca yaptığın zaman Efendimiz aleyhisselatu vesselam bunu aşırılık görüyor. Şeytana attığın taşı bile büyük taş toplarsan... Yok, bu sünnete aykırı! Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in yetiştirdiği Müslüman mantığı bu. Müslüman’ı ürkütmeyi haram görüyor, bu olmaz diyor.

Kardeşlerim,

Medyanın, Avrupa otoritesinin Müslümanlar hakkındaki tasvirleri, Müslümanlar’ı çember sakallı, kalın sarıklı veya kel ya da hayatta tıraş olmamış görüntülü, kesen-doğrayan diye tasvir etmeleri, birilerinin onlara alet olacak hatalar yapıyor olması, eğer bu, şeytana atılacak taşı bile kabaca toplamayı yasaklayan ve eski ümmetlerin helak oluş nedeni gibi bir sebebe bağlayan Peygamber aleyhisselama mal olursa bir gün, Müslüman çocuklar bile, Müslümanlar’ın çocukları bile Peygamber’imiz kesti-doğradı diye anarlarsa, şeytana atılacak taşı bile kabaca yaptırtmayan Peygamber’e bu kabalıklar mal edilirse, bizim camilerde okuttuğumuz mevlitler, Peygamber’imizin adına kutladığımız doğum haftalarının hiçbiri Müslümanlığımızın belgesi olamaz bir daha.

Eğer Peygamber’imiz aleyhisselatu vesselama söz getirtirirsek, birisi söz getirtirir ya da Müslüman nesiller bile “dinimizin bazı tıraşlanması gereken kabalıkları, zorlukları -hâşâ- var gibi algılayacak” veya zihinlerinde böyle bir kavrayış oluşturulacak olursa bizim törenler yaparak İslam’ı

güçlendirmemiz mümkün değildir. Katliam ve İslam, insanın milyarlarca kere doğsa büyüse İslam'a mal edemeyeceği bir kelimedir. Bütün insanları diriltmek için gelmiş, kâfire bile hayat bahşeden, kendisiyle savaşanları bile insan oldukları için saygın tutan bir dine nasıl mal edilebilir katliam? Ashab-ı kiramı nasıl yetiştirdi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem? İbni Abbas'ı nasıl yetiştiriyor? Biz Peygamber aleyhissalatu vesselama mal edilen ne tür hataların sebebi oluyoruz?

Kardeşlerim,

Burada bunu bir de Müslüman'ın Müslüman'a yaptığını düşünürsek insanın akli durur. Abdurrahman ibni ebi Leyla diyor ki: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber bir yolculuğa çıkmıştık." Deve, -görmediyseniz tarif etmesi de zor- beşik gibi insanı sallaya sallaya giden bir hayvandır; tıpış tıpış gider ve çocuğu annesi sallaya sallaya uyuttuğu gibi devenin üstünde uyur insan. Çünkü rutin bir sallayışı vardır. Bir ileri bir geri yapar üstünde. Makasları sert bir arabayla köy yolunda gitmek gibi diyeyim size.

Bir yere cihada gidiyorlar, herkes teyakkuzda. Sahabeden biri uyumuş. Ama o sahabenin üstünde bir ip var. Artık heybesini mi bağlamış ne bağlamışsa o ip de sarkıyor aşağıda. Adam uyukluyor, gözlerini kapatmış çünkü deve öndekine bağlı olup gidiyor. Deveyi, üzerindeki kişi gütmez. En öndeki uyanık olur sürekli, o at kullanır umumen, bin tane deve gider arkasından öyle. Onun için Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem toplumlari, "bir araya gelmiş yüz deveye" benzetiyor. Akıllı bir adam onları her tarafa götürür. İyiyse iyi, kötüyse kötü gibi.

Arkadan bir sahabe de yol üzerinde şaka yapıyor. Öndeki sahabe uyuklaya kalmış. Omzundan da diyelim işte bir ip, kılıcını bağladığı bir ip mi artık neyse sarkmış, sessizce yanaşmış, o ipi tutmuş şimdi ipi birden çekince savaşa giden bir insan zaten rüyasında kim bilir birini vuruyor, biri onu vuruyor mu rüya görüyordu o arada, neydi "Allah!" diye bağırmış adam, ürkmüş. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "ne oldu?" buyurmuş. "Yok ya Resûlallah, şakalaştık" demiş adam. "Şakalaştınız ama mümin kardeşiniz korktu" buyurmuş. "Müminin mümini ürkütmesi haramdır, dikkat edin!" buyurmuş. "Rakı haramdır" dediği gibi bir haram diyor.

Bağdat yaşanmaz şehirdir diye adeta kanun maddesi gibi bir gerçeği insanların zihnine nakşeden olayların failleri yüzlerce sene sonra bile ümmet-i Muhammed'in lanetiyle mezarlarında çürüyeceklerdir. Bir arada oldukları üç-beş kişilik ders ortamında "kesip biçeceksin bu adamları, bunlar zaten ölümü hak etmişlerdi" diye İnsanların imanlarıyla ve canlarıyla oynamak basit bir olay değildir. Yeri gelir Allah Teâlâ'nın emriyle dinin cezası, siyasetin cezası olarak ölüm cezası da verilebilir. Dünyanın her yerinde bu ceza veriliyor zaten. Ama bunu bireyler birbirlerinden intikam için yapamazlar. Çünkü hududullah fertlerin birbirlerine uyguladığı cezalar değildir. Yani şeriat adına verilecek cezalar, devlet tarafından infaz edilebilir cezalardır. Buna hırsıza verilen cezadan tut, yol kesmeye verilecek cezaya kadar bütün cezalar girer. Ceza devlet tarafından verilir. Müslümanlar birbirlerine ceza takdir edip infaz edemezler. Terörizm ve İslam'ın birleşebilmesi için göklerin yerle birleşmesi lazım. Gökle yeri birleştirip bir kutuya koyabilirsen terörizmle İslam da birleşip bir kutuya girebilirler.

Burada çok kolay bir şekilde birkaç nedenle Müslüman'ın, esasen terörle hiçbir bağ kurmaması gerektiği hâlde Müslüman toplumun içindeki bazı insanların insan öldürmeye götürecek bir teröre neden bulaştıklarını şu şekilde izah edebiliriz. Tamam, esasında yok ama bazıları cahillik yapıp veya başka bir sebeple bulaşabiliyor. Mesela; bunu yakın tarihimizde defalarca gördük.

Kâfirlerle işbirliği yapıyor, onlardan silah alıyor, öbür grubun üzerine gidiyor. Bunun adına cahillik bile denmez, mürekkep cahillik denir. Merkebî cahillik de denebilir.

Bunun en temel nedeni Kur'an-ı Kerim'in ve sünnetin, avamî mantıkla anlaşılmaya çalışılmasındandır. Avamî mantık ne demek? "Kâfirleri yakaladığınız yerde öldürün" diye ayet var, nerde; Tevbe suresinde, Bakara suresinde, Maide suresinde bu manada ayetler var. Ama Kur'an-ı Kerim'in tamamı Allah'ın kitabıdır. Bir ayet, öbür ayetlerin tamamlamasıyla veya öbür ayetlerle anlaşıldığı zaman Allah'ın hükmüdür. Cümlenin yarısını alarak Allah'ın hükmünü ortaya çıkaramayız. Kur'an-ı Kerim'de de, hadis-i şeriflerde de tek başına alındığında insan için sorun oluşturabilecek hükümler olabilir.

Mealte Yok Çizmek Esasen Tehlikeli Değil Ama...

Bir devletin yasaları sadece ceza kanunlarından ibaret olabilir mi? Bir devlet hukuk sistemi kuruyor sadece ceza, asma-kesme, hapis ve vergi cezaları... Başka bir sistem yok! Böyle hukuk olur mu? Sulhu olan devletin ceza hukuku olur. Sulh hukukunu oluşturduğun zaman ceza hukukunu, sulhu bozduğun için koyarsın. Sulh hukukunu oturtmadığın zaman ceza hukuku kurma hakkın olmaz. Aynı şekilde Kur'an-ı Kerim'i bir Müslüman, hadis-i şerifleri veya tek başına istediği gibi avamî bir mantıkla yani bir usulünü, yordamını bilmeden kullandığında öbür Müslüman'ı katledip ebedî cehennemde kalacağı bir cinayet işler.

وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا diye başlayan ayetler ebedî cehennemle tehdit ediyor. Dolayısıyla Allah'ın, insanlığı yaşatmak için indirdiği kitap insanların öldürülmesi için malzeme olarak kullanılabilir mi? Kullanılabilir tabii. Çünkü insanlar eczaneden bir sürü ilaçlar alıp o ilaçlarla bomba da yapabiliyorlar. Nitekim bombalamak için kullanılan ilaçların çoğu tarım kooperatiflerinden çalınıyor. İyi mısır yememiz için üretilmiş gübre olan ilaçlar, filan nesneyle birleştirildiğinde bomba oluyor. Kur'an ayetlerinden de kendisine sapık bir malzeme üretebilir bir insan. Bunun için işte âlimlerimiz: "Aman oturup meal okuyarak kendi kendinize bir yola çıkmayın, ümmetin müçtehitlerinin, büyüklerinin yönlendirmesiyle Allah'ın kitabını okuyun" diye tavsiyede bulunuyorlar. Yoksa kimsenin meal okuması bir sapıklık değildir. Ama bir yol-yordam bilmediğin zaman Bakara suresinden okuduğun bir ayetle Tevbe suresinden bir ayet okuyanın cehenneme girdiğine hükmedersin. Kur'an hayat kitabı. Sen hayatı sadece sabah namazından ibaret zannediyorsun, akşama lanet ediyorsun olur o zaman. Kur'an ise yirmi dört saatin kitabı. Birinci neden bu.

İkinci olarak; âlimlerin 'tek başına İslam' gibi algılanmaları da yanlıştır. Âlim bloku içerisinde değerlidir âlimler. Ümmet-i Muhammed'in çizgisine taşmış, kenarda kalmış bir âlim ilmi-kendisi başa bırakılır. İlim adamları olan âlimlerinin başında bulunduğu, ümmetin müçtehitlerinin içinde bulunduğu o büyük kitleyi takip eden âlim, âlimlik vasfını ve peşinden gidilmeyi hak eden âlimdir. Yoksa çok ders okumuştur diye, çok kitaplar yazmıştır diye, filan âlimin peşinden gidip pısrık Müslüman olan da yanlış bir iş yapmıştır. O âlim insanın emri ile binlerce insanın ölümüne sebep olduğu zaman da yanlış yapmıştır. Ümmet-i Muhammed, tek bir âlimin sözüne düşecek kadar hiçbir zaman âlim kıtlığı yaşamamıştır, Allah'a hamd olsun. Kur'an'ın ve ezanın yasaklandığı dönemlerde bile bir âlime indirgenecek bir durum olmamıştır hiçbir zaman. En azından üç-beş tane bir heyet oluşturacak bir âlim kitlesi bulunmuştur bu ümmette, elhamdülillah. Bu sebeple diyoruz ki ümmet-i Muhammed'in âlimleri olur, bir âlimi olmaz. Ebu Hanife rahmetullahi aleyh de Hanefî mezhebinin âlimi olarak tek başına değildir. Ebu Yusuf'u, İmam Muhammed'i, Züfer'i olmayan bir konu yoktur. Bu ümmet Kur'an-ı Kerim'iyse, hadis-i şerifiyle dinini âlimlerinden alıyor; bir âlimden almıyor.

Tek âlimin yanılma payı olabilir. “Vurun dağıtın” diyebilir, “kırın geçirin” diyebilir. Bunu heyet olarak kolay kolay yapamaz ama. Heyet olarak yapamaz, yaptırmazlar bir âlime. Bu sebeple âlimlerin konumunu ciddi bir şekilde iyi anlamak lazım. Bir âlimin peşine takılıp gitmek ya pısrıklıkla sonuçlanacaktır yahut ümmet-i Muhammed’in başına bela olacak sorunlarla sonuçlanacaktır. Onun için başımıza gelmiş bu tür felaketlerde bu acıyı yaşıyoruz.

Üçüncü bir gerekçe; Rabbimiz **فاعتبروا يا أولي الأبصار** “Ey akli olanlar! Bu geçmiş olaylardan ibret alın!” diye emir buyurduğu hâlde tarihi hep Moğol istilası kaç yılında oldu diye öğreniyoruz. Sonuçları açısından tarihten bir ders çıkarmıyoruz. Bağdat düştü doğru, Şam parçalandı doğru. Mesela; benim şahsî olarak hayatta en acı hissettiğim veya bugün hâlâ içime sindiremediğim, bu yüzden de tarih ilmiyle meşgul olmayıp canım sıkılmasın dediğim şey Selahaddin Eyyubî gibi bir adamdan; İngiliz kralını denize dökmüş, Haçlılar’ı perişan etmiş ve ümmet-i Muhammed’i birleştirip Kudüs’ü yeniden hürriyetine kavuşturmuş bir adamdan kısa bir zaman sonra ümmet-i Muhammed otuz parçaya nasıl bölündü, bunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Bir kişilik otoriter mantık onun ölümünden kısa bir zaman sonra Haçlılar’a rahmet okutacak parçalanmayı getirmiş. Eğer biz bugün Selahaddin Eyyubî’nin sadece Kudüs’ü fethedişini ve “ağlarım, gülmem Kudüs fethedilmedikçe” deyişini alıp da ondan sonraki sistemi devam ettirebilme açısından değil ibret açısından, ders çıkarma açısından göremezsek bu yanlış.

“Neydi, sonucu ne oldu” diye değerlendirmedığımız sürece, tarihten ders almadığımız sürece tarih olup gitmeye mahkûm kalıyoruz. Bir başka gerekçe de mevcut dünya yapısını, dünya durumunu sadece fıkıh kitapları açısından incelemek yanlış. Sadece tefsir kitaplarına göre dünyayı anlamak yanlış. Tefsirler, fıkıh, hadisler şeriatımızın diğer dinamik yapısı bize meselenin ana çekirdeğini öğretiyor. Teknolojisinden kâfirlerin çalışma sistemine kadar her şey daha basiretli, daha siyasî olan önderlerimizin aşması gereken ufuk içerisinde görülecektir. Tarihten ibret almak, dünyanın mevcut şeklini de tanımak mecburiyetindeyiz.

Kardeşlerim,

Bir başka, özellikle bugün başımıza gelen sorunları tahlil etmemiz gereken şey de ümmet-i Muhammed’in şûra mantığından uzaklaşmış olmasıdır. Şûra; ümmet-i Muhammed’de kafası olanların bütününün ortak kanaatleri demektir. Hâlbuki biz bir liderin peşinden, kimseyi takmayan bir adamın peşinden, bir hoca efendinin peşinden, bir âlimin, bir muhaddisin, bir şeyh efendinin peşinden gidiyoruz. Bu ne oluşturuyor? Uç noktalarda kalmış, dengeyi sağlayamayan gençler oluşturuyor mesela. Gençliğinin en hareketli, en bereketli günlerini şurada burada sürünerek geçiriyor. İş işten geçtikten sonra “biz biraz aşırı gittik herhâlde” demekle kurtulduğunu zannediyor. Zayı ettiği ümmet enerjisi, helakine sebep olduğu insanlar, mallar, servet! Bunların hesabı Allah’a kaldı şüphesiz.

Her şeye rağmen biz ümmet-i Muhammed’iz. İnsan toplumuyuz; içimizde hastalıklı tipler de bulunabilir. Dinimiz o değildir. Bizim dinimiz Allah’a aittir. Örneğimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Ashab-ı kiram, onun çalışma şeklidir, örneğidir. Biz, ümmet olarak yalın kalmış, çıplak kalmış durumda değiliz. Elhamdülillah. On milyon kötü örnek önümüze koysalar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin alınındaki nurdan biz yine cennetin yolunu buluruz. İnsanlara insanlık çekirdeği olarak ders vermeye biiznillah hazırız.

Hamdele-salvele.